SLADKÝ ŽIVOT

Lorraine Hallová

A teď budeš princezna!

HARLEQUIN

Lorraine Hallová

A TEĎ BUDEŠ PRINCEZNA!

Překlad

Květa Malátová

Milá čtenářko,

je to trochu kyselé jablíčko, ale jednou jsem do něj kousnout musel. Jistě jste si už všimla, že autorky vytvářejí světy naplněné postavami a jejich příbuznými a partnery, kteří přecházejí z knihy do knihy. A občas je provázanost tak těsná, že bez znalosti knihy jedné je těžké pochopit peripetie příběhu následujícího. Jenže pak se najednou ukáže… že Vy tu předchozí knihu nemáte šanci znát, protože česky nikdy nevyšla. Nebo vyšla před čtyřmi roky – a nepředpokládám, že byste si dějovou linku a okrajové postavy udržela v paměti.

Příčin to má několik – v originále těch knih vychází více, takže musím vybírat, které nechám přeložit a které ne. A holt občas ujedu. Autorky jsou totiž „zákeřné“. Až při čtení románu Millie Adamsové Kráska a osamělý miliardář *jsem si uvědomil, že „první díl“ vyšel před skoro rokem a půl pod názvem* Popelčina kouzla. *A že jména dvou náhodně zmíněných postav – Gunnara a Olive – nejsou vůbec náhodná, protože to byli hlavní hrdinové knihy* Můj nepřítel viking*, která vyšla v říjnu minulého roku. A ještě horší je to, že Millie Adamsová zjevně uzavřela jakousi spisovatelskou komunu s Jackií Ashendenovou, protože další postavy z* Krásky a osamělého miliardáře – mezi jinými *Rose, Apollo a Ares – jsou hrdiny Jackiiných knih, zatímco Athenini bratři Constantine a Alex vystupovali v knihách Milliiných! A bohužel vydání oněch Jackiiných knih v češtině – vzhledem k tomu, že je jich opravdu tak moc – neplánuji…*

Co s tím? Asi mně nezbývá nic jiného než Vám některé peripetie dříve vydaných knih, pokud jsou důležité pro pochopení příběhů nových, nadále připomínat formou poznámek. A doufat, že Vám tím nezkazím požitek ze čtení…

S láskou
Váš Harlequin

Lorraine Hallová

A TEĎ BUDEŠ PRINCEZNA!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Prince's Royal Wedding Demand

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2023

Překlad:
Květa Malátová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Lorraine Hall
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-632-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-633-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-634-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Tohle nebyla „obyčejná večeře“, jakou Ilaria Russoová očekávala.

Mělo to být jednoduché: bude se vydávat se za svou sestřenici Sophii, protrpí dlouhou, nudnou večeři s nějakým lordem nebo vévodou, a pak, až ji požádá o ruku, ho odmítne.

A to všechno se mělo odehrát, zatímco Sophia už bude na útěku s mužem, kterého skutečně miluje – což byl jistý námořník, kterého její otec ani trochu neschvaloval.

Giovanni Avida byl sice technicky vzato Ilariin strýc, protože si vzal sestru její zesnulé matky, ale Ilaria ho považovala především za nepřítele. Díky jeho obludné chamtivosti panovaly v dole, kde pracoval Ilariin otec, hrozné podmínky. Nakonec se stalo důlní neštěstí, které si vyžádalo život jejího otce a s ním i dalších dvaceti mužů z jejich vesnice.

A pak, namísto aby byl Giovanni Avida za své činy potrestán, byl naopak povýšen na vlivné místo na královském ministerstvu. Své osiřelé neteři nijak nepomohl, dokonce jí ani nedovolil navštívit jeho dům v bohatém Rolettu. Jediná „laskavá“ věc, kterou udělal, bylo, že dovolil své ženě, aby občas přivezla jejich dceru Sophii do Accogliente na návštěvu za Ilarií – a to zřejmě jen proto, že ho k tomu teta přemluvila.

A tak zatímco Ilaria se svou sestřenicí udržovala přátelské vztahy, Giovanni strávil posledních deset let hromaděním bohatství i vlivu a zoufale se snažil pro Sophii najít ženicha se šlechtickým titulem.

Není divu, že když se Ilarii naskytla příležitost překazit mu plány a zároveň pomoci milované sestřenici, využila ji. Proto se teď nacházela v Rolettu, hlavním městě Vantonelly, a úspěšně předstírala, že je Sophie.

I když si Ilaria byla jistá svým cílem, poté, co dorazila do půvabného města, sevřeného z jedné strany vysokými Alpami a z druhé jezerem Lago di Cornio, přece jen se jí zmocnily obavy. Všude kolem se tyčily velké budovy a kolem nádraží se to jen hemžilo lidmi. Ilaria celých čtyřiadvacet let svého života strávila v malém domku, který před staletími postavili hluboko v horské oblasti Pecora ve Vantonelle její předkové, a starala se o ovčí farmu svého milovaného, loni zesnulého dědečka.

Na nádraží ji na okamžik zachvátila panika a chvíli vážně uvažovala o tom, že se otočí a pojede zase domů, ale záhy se z davu vynořila Sophia se svým námořníkem. Sophia se sice chovala poněkud podivně, ale vyměnily si oblečení i doklady a láskyplně se objaly na rozloučenou. Ilaria popřála sestřenici hodně štěstí a cítila se zas o něco líp. Setkání se Sophií jí vrátilo odvahu.

Ale jen do té doby, než dorazila na adresu, kterou jí Sophie udala. S údivem zjistila, že na určeném místě nestojí žádná restaurace, ale starobylá katedrála. Jakýsi voják ve slavnostní uniformě jí pokynul, aby vešla dovnitř, kde na ni v uličce, napůl skrytý ve stínu, čekal jakýsi vysoký muž.

Pohled na nezvykle bohatě zdobený oltář Ilarii velice, *velice* zneklidnil. Voják, který ji zavedl dovnitř, stál u dveří a pozoroval ji.

Otřela si zpocené dlaně o látku Sophiiných šatů.

„Vaši kabelku," pronesl voják a natáhl k ní ruku.

Ilaria se podívala na malou kabelku, kterou svírala. Patřila Sophii, stejně jako všechno, co měla Ilaria na sobě, a připadalo jí nesprávné dát ji cizímu člověku. Na vojáka však její vzdorovité váhání zřejmě neudělalo žádný dojem a Ilaria si uvědomila, že se za žádnou cenu nesmí chovat jako venkovanka, kterou ve skutečnosti je.

Pro dnešní večer jsi dobře situovaná, dobře vychovaná Sophia Avidová, říkala si. *Rozhodně odmítneš nabídku k sňatku, kterou dostaneš, a dáš Sophii čas zmizet, aby ji její panovačný, intrikánský otec už nikdy nenašel.*

Zítra, až si bude jistá, že Sophie už je šťastně vdaná za svého námořníka a v bezpečí, bude se Ilaria moci vrátit domů na svou farmu. Prozatím ji svěřila do schopných rukou.

Po onom důlním neštěstí před deseti lety začali s dědečkem najímat osiřelé děti, aby jim pomáhaly s ovcemi, a pracovali na tom, aby tyto děti a jejich ovdovělé matky mohly zůstat v rodné vesnici, namísto aby byly poslány do chudobinců ve městě a aby tak ke všemu, co ztratily, přišly ještě o domov.

Protože takový byl obvyklý způsob krále a strýce Giovanniho, jak se chovat k lidem zasaženým důlním neštěstím.

Ilaria s dědečkem dělali, co mohli, aby rodinám situaci ulehčili. Díky nim děti vstupovaly do dospělosti s praktickými dovednostmi a malými úsporami, které jim pomohou vybudovat si vlastní život. Jejich ovdovělé matky mohly mít pocit, že se o své děti dobře postaraly, i když v malé vesnici se zavřeným dolem bylo jen málo pracovních příležitostí.

Ilaria si myslela, že pomáháním Sophii dělá to, co ji učil dědeček: dává lidem šanci získat svobodu a štěstí.

Nemohla svého tatínka zachránit před důlní katastrofou. Nemohla ani zastavit úpadek dědečkova zdraví, který skončil jeho loňským odchodem. Ale něco přece jen udělat mohla: zachránit Sophii před smutným životem stráveným v bezduché a pokrytecké vyšší společnosti Roletta.

„Pojď dál, Sophie," pokynul jí muž ukrytý ve stínu na druhém konci uličky.

Jeho hlas měl v sobě tolik autority, že bezděčně poslechla. Dalo jí práci přemoci strach a narovnat se hrdě v ramenou, ale ten panovačný hlas nepřipouštěl žádný odpor.

Pomalu kráčela dlouhou, strašidelně temnou uličkou. Jednou se ohlédla, ale za ní stál voják a blokoval jí cestu k východu.

Tady je něco strašně špatně, běželo jí hlavou.

Přesto dál směřovala k muži na konci uličky.

Dělám to pro Sophii. A svým způsobem i pro strýce Giovanniho, opakovala si.

Každý krok se v té velkolepé mramorové budově hlasitě rozléhal. Skrz barevné vitráže sem dopadalo tlumené světlo a všude, kam se podívala, se lesklo a zářilo zlato a stříbro.

Nikdy v životě neviděla nic tak honosného. Ilaria byla zvyklá jen na děravé střechy, zablácené cesty a bečení ovcí.

Když došla na konec uličky, uvědomila si dvě věci najednou – obě stejně děsivé.

Jednak tu byl ještě jeden muž menší postavy, který stál za oltářem a před sebou měl otevřenou bibli.

A co bylo horší, vysoký muž, který ji zval blíž, nebyl vévoda ani lord.

Byl to *princ* Frediano Montellero, dědic vantonellského trůnu.

Ilaria si uvědomovala, že na něj neslušně zírá, dokonce cítila, jak se jí úžasem otevírají ústa. Ale nemohla si pomoci. Dokonce i v jejich malé vesnici všichni znali fotografie slavného prince, dědice trůnu, který se v ničem nepodobal svým divokým a nezodpovědným rodičům, kteří zahynuli ještě jako mladí při šplhání na vrcholek Monte Morte.

Říkalo se, že princ Frediano je stejně seriózní a *úctyhodný* jako jeho dědeček, velký král Carlo. Ilaria nikdy nechápala, jak může někdo nazývat úctyhodným krále, který na svých ministerstvech zaměstnává intrikány a vrahy, a který je natolik odtržený od skutečného světa, že obětem neštěstí radí přestěhovat se do chudobince.

To však neznamenalo, že byla *imunní* vůči působivému vzhledu prince, který tu stál v celé své kráse, s ostře

řezanou tváří a překvapivě širokými rameny v tmavém obleku, který měl nepochybně větší cenu než celý její majetek. Lesklé černé vlasy měl ostříhané hodně nakrátko, takže působil vojenským dojmem.

Všechno na něm jako by křičelo *nedotýkat se!* a s Ilarií určitě bylo něco v nepořádku, když ji tolik svrběly prsty, aby přesně to udělala. Měla chuť otestovat si tvrdost té jeho vyrýsované brady a taky ji zajímalo, jestli jsou jeho vlasy při doteku jemné a poddajné jako vlasy obyčejných lidí.

Protože jí se zdál nadpozemský. Neskutečný.

Měla by mu plivnout pod nohy, za všechno, co královská rodina provedla její rodině a sousedům, ale nemohla na něj přestat zírat. Nemohla uvěřit tomu, že kdyby chtěla, mohla by natáhnout ruku a dotknout se *prince*!

Svět byl prostě vzhůru nohama.

Princ Frediano kývl na muže stojícího za obří starobylou biblí.

„Můžete začít," pokynul mu.

Jeho hlas jí zazněl v uších jako úder hromu, vibroval hluboko v jejím nitru, rozechvíval cosi zcela neznámého a způsoboval, že dočista oněměla. Ve vesnici byla zvyklá všem velet, přestože starším prokazovala patřičnou úctu. Nechápala, proč teď ze sebe nedokáže vydat hlásku.

Kněz je začal pomalým, monotónním hlasem poučovat o svátosti manželství.

„Berete si tuto ženu za svou zákonitou manželku?" zakončil svůj projev.

Zvuk, který Ilaria vydala, se nedal popsat jinak než jako vypísknutí.

Prudce se otočila k princi. Otevřela ústa, aby něco řekla – cokoli –, ale ozvalo se jen další vypísknutí.

Princ řekl „ano", s šokující lehkostí, jako by to všechno dávalo nějaký smysl. Jako by se byl oženil s jakoukoli ženou, na kterou by v katedrále narazil.

Kněz začal znovu mluvit a Ilaria se roztřásla. Jakási podivná hrůza ji zbavila slov.

Pak se na ni kněz podíval – zřejmě byla řada na ní, aby odpověděla.

Stále ještě nedokázala mluvit, ale podle všeho se mohla smát. Hystericky. Nic tu nedávalo smysl. Musel to být nějaký podivný žert. Nějaký omyl. Měla to přece být jenom večeře. Žádost o ruku.

Ne *svatba*.

„Omlouvám se," podařilo se jí vyslovit, i když to znělo jako skřehotání. „Asi došlo k omylu."

Poprvé se princův pohled stočil k ní. Jeho tmavě hnědé oči – tak tmavé, že byly téměř černé – se setkaly s jejíma s tak chladným, mrazivým odporem, že nedokázala formulovat slova. Ale její tělo se chvělo – uvnitř i navenek. Nedokázala pochopit proč.

„To není *omyl*," řekl pevně. „Omyly já *netoleruji*."

To znělo dost děsivě. Ale nemohla přece jen tak souhlasit s tím, že si ho vezme, když se zjevně domníval, že vedle něj stojí Sophia. Navíc to byl *princ*, vnuk muže, který jejího strýce vynesl do společenských výšin, i když správně měl být uvržen do vězení.

To snad musí být nějaká halucinace.

„Já nejsem…"

„Jsi přece tady, nebo ne?"

„Ano, ale…"

„Tak. Řekla ano." Otočil se zpět na kněze. „Pokračujte, otče."

„Ne! Já jsem nemyslela… Nejsem…"

Ale kněz už skutečně pokračoval. Ostatně proč by neměl? Přikázal mu to přece princ.

„To se mi snad zdá," zamumlala.

Bylo to jako sen… *Noční můra*.

„Předpokládám, že máš na mysli, že se ti splnily všechny tvoje sny. Není zač." Dokonce se jí trochu uklonil, i když měla dojem, že z každého jeho pohybu sálá netrpělivost. „Formality jsou vyřízeny. Můžeme vyrazit do paláce." Přejel ji pohledem od hlavy k patě. „Před zítřejším veřejným vystoupením budeme muset udělat spoustu práce."

„Práce?“ opakovala.

Neměla tušení, co tím princ může myslet. Nechápala vůbec nic.

Princ vyrazil uličkou k východu a nepochybně očekával, že ho bude následovat. Pospíchala za ním a ve vypůjčených botách namáhavě klopýtala.

Byly to Sophiiny boty.

Potřebovala jen najít slova, aby to dokázala vysvětlit. Aby všechno napravila. Takové věci uměla. Když dědečkovi oznámili synovu smrt, zhroutil se, ale *ona* tu situaci zvládla. Byl to *její* nápad, zaměstnat osiřelé děti. To *ona* si poradila s hamižnými a bezohlednými muži, kteří se je snažili donutit k prodeji farmy.

Věděla, jak se vypořádat s krizí. Jistě zvládne i tuhle. Dělá to přece všechno pro Sophii…

„Počkejte,“ zavolala za ním.

Nepočkal a ani nijak nevzal na vědomí, že promluvila. Teprve když došel k bočním dveřím katedrály, podržel je otevřené a konečně se na ni ohlédl.

Jeho temný pohled ji studoval s takovou intenzitou, že nevěděla, jestli unese jeho tíhu. Nejradši by se schoulila do klubíčka.

Polkla a přinutila se ze sevřeného hrdla vydat hlas.

„Jsem zmatená. Vůbec nechápu, co se právě stalo.“

„Řekl bych, že je to zcela zřejmé.“

„No, vypadalo to jako svatba.“

Trochu udýchaně se zasmála.

Jak je možné, že se taky nesměje? pomyslela si. *Tohle je přece víc než absurdní.*

Na druhou stranu, při pohledu na jeho chladný výraz bylo těžké si představit, že by se někdy smál. Uměla se ta jeho vznešená královská ústa vůbec usmát? On i jeho dědeček se na všech portrétech tvářili zachmuřeně – vždy patřičně korektní a královští, bez sebemenšího náznaku veselí.

Ukázal na dveře.

„Až po tobě, princezno.“

Princezna. Znovu se začala smát a měla pocit, že tentokrát možná nepřestane, dokud se nerozbrečí nebo nezačne křičet. „Došlo k omylu," řekla pevným, sebejistým hlasem – stejným, jakým Sophii tvrdila, že se o všechno postará.

„I když vy omyly nemáte rád, jeden se stal," řekla dřív, než ji mohl zastavit. „Sophia mi řekla, že má povečeřet s nějakým vévodou nebo lordem. Měla jsem tu večeři absolvovat místo ní, odmítnout případnou nabídku k sňatku, a pak se vrátit domů do Accogliente a…"

„Ticho."

Ilaria okamžitě sevřela rty. Poslouchat příkazy pronášené jeho hlasem se zdálo stejně přirozené jako dýchat.

„Co mi to tu říkáš?" zeptal se a jeho hlas vibroval něčím, co Ilaria nedokázala pojmenovat, protože své emoce zjevně držel pod kontrolou.

Ale *nějaké* emoce tam byly. A rozhodně nebyly příjemné.

Přesto musela sebrat odvahu a uvést všechno na pravou míru.

Srdce jí bušilo a ruce se jí třásly, i když je svírala v pěsti. Dokázala se mu dívat do očí, jakkoli temný a zastrašující byl jeho pohled.

„Nejmenuji se Sophia. Sophia je moje sestřenice. Vzal jste si špatnou ženu."

Frediano hned nereagoval. Naučil se krotit všechny své nejnižší pudy – ať už šlo o hněv, chamtivost nebo chtíč – tím, že si dával na čas. Větší část života trénoval sebeovládání, a učitelem mu byl jeho dědeček, muž, který vládl Vantonelle čestně a spravedlivě čtyřicet let… Muž, který mu dal bezpečí a cíl a zachránil ho – obrazně i doslova – před zanedbáváním ze strany jeho emocionálně nevyrovnaných rodičů.

A teď hrozilo, že se srdce toho podivuhodného muže nadobro zastaví. Jeden lékař za druhým králi Carlovi vysvětloval, že pokud neabdikuje a nepodstoupí

doporučenou operaci, pokud se nebude vyhýbat stresu a nezačne *odpočívat*, nedožije se dalších narozenin.

Frediano hodlal zajistit, aby se velký král Carlo dožil nejméně dvaceti dalších narozeninových oslav. Proto se rozhodl oženit. Dobře věděl, že dědeček nebude uvažovat o odchodu do důchodu, dokud se Frediano neožení s rozumnou ženou, vhodnou k tomu, aby zavedený řád věcí pokračoval v dalších generacích.

Bez ohledu na to, že svému vnukovi důvěřoval, Carlo by nikdy neriskoval, že se bude opakovat, co se stalo s Fredianovými rodiči. Vždyť šlo o jeho jediného zbývajícího dědice!

Frediano tedy hledal ideální manželku – rozhodně nestál o žádnou sobeckou, sebestřednou osobu, toužící po pozornosti tisku jako jeho matka.

Frediano stál bez hnutí a vstřebával informace, které mu to… stvoření právě složilo k nohám.

Nevzal si Sophii Avidovou – dceru bohatého obchodníka a královského ministra energetiky, která byla právě tak málo zajímavá jako každá jiná potenciální princezna – ale místo toho si vzal její… sestřenici.

Se Sophií se předtím setkal jen krátce a jejich svazek neměl být založen na náklonnosti nebo citu. Potřeboval prostě převzít kontrolu nad situací a pomocí sňatku přesvědčit dědečka, že je čas odstoupit.

Proto uspořádal soukromý obřad bez hostů a bez vědomí veřejnosti – nic, co by připomínalo bombastické oslavy svatby jeho zpovykaných rodičů. Vybral si nevěstu, která bude poddajná, nevýrazná a nikoho nebude skutečně zajímat, aby si dědeček mohl být jistý, že ho tentokrát nečekají žádní aféry.

Jenže teď…

„Mám věřit tomu, že ačkoli vypadáš přesně stejně jako Sophia Avidová, jsi někdo jiný?“

Žena zatínala pěsti tak pevně, až jí zbělely klouby, ale vydržela jeho pohled.

„Neřekla bych, že vypadáme úplně stejně.“

Pokud nelhala, byly si dost podobné na to, aby nepoznal rozdíl. Osvětlení v katedrále bylo navíc přiměřeně ztlumené, aby cizí lidé a hlavně novináři náhodou nenarazili na to, co jim zítra hodlal oznámit sám.

Zkoumavě hleděl na ženu, která pořád ještě stála ve dveřích, kde jí na tvář dopadala záře tlumených svítidel. Měla stejně tmavé vlasy jako Sophia a podobně zelené oči s modrými záblesky. Všiml si, že má na nose spršku pih, a zapochyboval, že kultivovaná Sophia tráví mnoho času na slunci. Na sobě měla jednoduché, ale luxusní šaty, které jí v ramenou moc nepadly.

Byly to *vypůjčené* šaty. Nepochybně pocházely od její zrádné sestřenice, která dobře věděla, že se má dnes večer provdat za prince. A místo sebe mu poslala svoji dvojnici.

„Ty jsi z Accogliente?"

„Ano," přikývla.

Accogliente, malá horská vesnička bez většího významu, daleko na severu.

Sophii vychovávali v Rolettu, a přestože nepocházela z královského rodu, její vzdělání a znalost etikety byly na patřičné úrovni. Její otec zoufale toužil po tom, aby jeho rodina získala šlechtický titul. Frediano to považoval za šikovný nástroj, pomocí kterého by svého ministra i jeho rodinu držel v šachu.

Tahle ženská z Accogliente vůbec netuší, jak se v Rolettu chovat. Jistě by ho ztrapňovala. A určitě by se o ní psalo v novinách.

Tohle byla chyba, jakou si nemohl dovolit.

Sophia byla ideální kandidátkou – hlavně proto, že se vůbec nepodobala princově matce. Byla tichá, hezká a naprosto nezajímavá. Nerada na sebe upozorňovala. Taková princezna by dělala, co se jí řekne, a nedělala by ostudu. Neopustila by…

Ne, takhle nemá smysl uvažovat.

Mohl by všechno zatajit, vynutit si mlčení od kněze a přítomného vojáka, dokonce i od svého štábu, který

v paláci chystal další kroky. Mohl by vypátrat Sophii. Přimět ji, aby si ho vzala.

Tohle by se ještě dalo napravit.

Ale vyžadovalo by to spoustu času a bylo v tom zamotaných příliš mnoho lidí a potenciálních komplikací.

A čím déle to celé bude trvat, tím více bude trpět dědečkovo zdraví.

Frediano slíbil dědečkovi dokonalou nevěstu i to, že *zítra* svou svatbu veřejně oznámí, a nehodlal od tohoto slibu ustoupit. Nemohl se vrátit do paláce s prázdnýma rukama.

Nakonec je jedno, *koho* si vezme, pokud bude konečný efekt takový, jaký potřebuje.

Frediano se snažil ovládnout svůj temperament. Udržet pod pokličkou vše, co v něm kypělo a bublalo. Někdo mu překazil plán. Někdo upřednostnil své vlastní potřeby před potřebami království. Až příliš mu to připomínalo dětství, které trávil tím, že se chtě nechtě staral sám o sebe, zatímco jeho rodiče se předváděli před novináři a vyváděli své extravagantní kousky. S tou svojí zahleděností do sebe se k sobě dokonale hodili. A jejich vzájemná „láska" po sobě zanechávala jen zkázu.

Ale teď už nebyl dítě, zmrzlé a osamělé na úpatí hory, na jeho rodiče našli smrt. Ne, už byl dospělý. Princ. Budoucí král.

Změřil si svou manželku pátravým pohledem.

Bude stejně nudná jako její sestřenice, usoudil. Kdyby měla nějakého kostlivce ve skříni, jistě by ho podrobné prošetřování Sophiiny rodiny dávno odhalilo.

Tahle holka by se nejspíš dokázala naučit slušnému chování. On sám to kdysi taky zvládl. Možná to tak bude i lepší. Je jako čistý, nepopsaný list.

Rozhodl se svou chybu proměnit v triumf. To mu šlo ze všeho nejlépe.

„Budeme pokračovat podle plánu," prohlásil.

„Plánu?" zopakovala po něm. Oči se jí rozšířily a ruce jí klesly k bokům.